A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2019. október 3.*

„Előzetes döntéshozatal – 2988/95/EK, Euratom rendelet – Az Európai Unió pénzügyi érdekeinek védelme – A 3. cikk (1) bekezdése – Elévülési idő – 3887/92/EGK rendelet és 2419/2001/EK rendelet – Az egyes közösségi támogatási intézkedésekre vonatkozóan létrehozott egységes igazgatási és ellenőrzési rendszer – Jogosulatlan kifizetések visszafizetése – Az enyhébb elévülési szabály alkalmazása”

A C-378/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság, Németország) a Bírósághoz 2018. június 8-án érkezett, 2018. május 9-i határozatával terjesztett elő

a **Landwirtschaftskammer Niedersachsen**

és

Reinhard Westphal között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: F. Biltgen tanácselnök (előadó), J. Malenovský és C. G. Fernlund bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Landwirtschaftskammer Niedersachsen képviseletében P. Averbeck, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében B. Hofstötter és D. Triantafyllou, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2019. május 15-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem egyrészt a 2004. január 23-i 118/2004/EK bizottsági rendelettel (HL 2004. L 17., 7. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 42. kötet, 223. o.) módosított, a 3508/92/EGK tanácsi rendelettel az egyes közösségi támogatási intézkedésekre vonatkozóan létrehozott egységes igazgatási és ellenőrzési rendszer részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 2001. december 11-i 2419/2001/EK bizottsági rendelet (HL 2001. L 327., 11. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 34. kötet, 308. o.; a továbbiakban: 2419/2001 rendelet) 49. cikke (5) és (6) bekezdésének, valamint 52a. cikkének, másrészt az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló, 1995. december 18-i 2988/95/EK, Euratom tanácsi rendelet (HL 1995. L 312., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 340. o.) 2. cikke (2) bekezdésének, valamint 3. cikke (1) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Reinhard Westphal és a Landwirtschaftskammer Niedersachsen (alsó-szászországi mezőgazdasági tanács, Németország; a továbbiakban: mezőgazdasági tanács) között, az egyes szántóföldi növények termelőire vonatkozó támogatási rendszer keretében nyújtott területalapú kifizetések visszafizetése iránti kérelem tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

A jogi háttér

A 3887/92/EGK rendelet és a 2419/2001/EGK rendelet

3 Az egyes közösségi támogatási intézkedésekre vonatkozóan létrehozott egységes igazgatási és ellenőrzési rendszer részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 1992. december 23-i 3887/92/EGK bizottsági rendelet (HL 1992. L 391., 36. o.) 9. cikkének (2) bekezdése az odaítélt támogatások összegéből különböző levonásokat irányzott elő amennyiben megállapításra kerül, hogy a bejelentett terület meghaladja a ténylegesen meghatározott területet. Így ha a megállapított különbség a meghatározott terület 20%-át meghaladta, területalapú támogatást egyáltalán nem lehetett nyújtani.

4 E rendelet 14. cikke a jogosulatlan kifizetésre vonatkozó szabályokat rögzítette, azonban nem tartalmazott a szóban forgó összegek visszafizetésére alkalmazandó elévülési szabályt.

5 A 3887/92 rendeletet 2001. december 12-ével hatályon kívül helyezte a 2419/2001 rendelet.

6 A 3887/92 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése szerinti intézkedéseket lényegében átvette a 2419/2001 rendelet 32. cikkének (1) bekezdése.

7 A 2419/2001 rendelet 49. cikke a jogosulatlan kifizetés esetén a szóban forgó összegek visszafizetése tekintetében elévülési szabályokat vezetett be, az alábbiak szerint:

„(1) Ha jogosulatlan kifizetés történt, akkor a mezőgazdasági termelőnek a szóban forgó összeget a (3) bekezdés szerint számított kamattal együtt vissza kell fizetnie.

[…]

(5) Az (1) bekezdésben említett visszafizetési kötelezettséget nem kell alkalmazni, ha a támogatás kifizetése és a kedvezményezettnek a kifizetés jogosulatlan voltával kapcsolatos, az illetékes hatóság általi első értesítése között tíz évnél hosszabb idő telt el.

Az első albekezdésben említett időszak azonban négy évre korlátozódik, ha a kedvezményezett jóhiszeműen járt el.

(6) A 13. cikk és a IV. cím szerinti levonások és kizárások alkalmazása következtében visszatérítendő összegek esetében négyéves elévülési időszakot kell előírni.

[…]”

8 E rendelet 52a. cikke így rendelkezik:

„Az 54. cikk (2) bekezdésétől eltérve, és a tagállamok által megállapított kedvezőbb elévülési rendelkezések sérelme nélkül, a 49. cikk (5) bekezdését alkalmazni kell a 2002. január 1-je előtt indult gazdasági évekre és támogatási időszakokra vonatkozóan is, kivéve, ha a kedvezményezettet az illetékes hatóság már 2004. február 1-je előtt értesítette az érintett kifizetés jogosulatlan jellegéről.”

9 Az említett rendelet „Hatálybalépés” című 54. cikke a (2) bekezdésében a következőket mondja ki:

„[A 2419/2001 rendeletet] a 2002. január 1-jétől kezdődő gazdasági évekkel vagy támogatási időszakokkal kapcsolatos támogatási kérelmekre kell alkalmazni.

[…]”

A 2988/95 rendelet

10 A 2988/95 rendelet harmadik preambulumbekezdése szerint: „[az Európai Unió] pénzügyi érdekeire nézve hátrányos jogszabályokat minden területen fel kell számolni [helyesen: az Európai Unió pénzügyi érdekeire nézve hátrányos cselekményekkel szemben minden területen fel kell lépni]”.

11 A 2988/95 rendelet 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen szólt:

„Az [Unió] pénzügyi érdekeinek védelme céljából a[z uniós] joggal kapcsolatos szabálytalanságok esetére egy keretszabályozás kialakítására kerül sor az egységes ellenőrzések, a közigazgatási intézkedések, továbbá szankciók tekintetében.”

12 A 2988/95 rendelet 2. cikkének (2) bekezdése így rendelkezett:

„Semmilyen közigazgatási szankció nem alkalmazható, ha a szabálytalanságot megelőzően közösségi jogi rendelkezés nem rendelkezett arról. A[z uniós] jogszabályba foglalt, közigazgatási szankciót tartalmazó rendelkezések későbbi módosítása esetén a kevésbé szigorú rendelkezéseket kell alkalmazni visszaható hatállyal.”

13 A 2988/95 rendelet 3. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„Az eljárás elévülési ideje az 1. cikk (1) bekezdésében említett szabálytalanság elkövetését követő négy év. Mindazonáltal az ágazati szabályok ennél rövidebb, de legalább hároméves időszakot is előírhatnak.

Folyamatos vagy ismételt szabálytalanságok esetében az elévülési idő azon a napon kezdődik, amikor a szabálytalanság megszűnt. Többéves programok esetében az elévülési idő minden esetben addig tart, amíg a program véglegesen le nem zárult.

[…]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

14 R. Westphal, mezőgazdasági termelő, a 2000-es és a 2001-es év elején az e két évnek megfelelő gazdasági évekre területalapú támogatás iránti kérelmet terjesztett elő az egyes szántóföldi növények termelőire vonatkozó támogatási rendszerre alkalmazandó szabályok alapján.

15 A mezőgazdasági kamara engedélyezte e támogatásokat, és az ennek megfelelő kifizetést az említett években teljesítették.

16 A 2006. januári helyszíni ellenőrzés során szabálytalanságokat állapítottak meg a pihentetett területekre vonatkozó adatokkal kapcsolatban. K. Westphal meghallgatását követően a mezőgazdasági kamara 2007. július 23-án határozatot fogadott el, amellyel a szóban forgó két évre vonatkozó engedélyező határozatokat részben hatályon kívül helyezte, és elrendelte a túlfizetések visszafizetését. A visszafizetendő összeget a pihentetett területekre vonatkozó túlzott mértékű bejelentés esetén alkalmazandó szankciónak megfelelően számították ki, amely szerint abból kell kiindulni, hogy a támogatást egyáltalán nem kellett volna nyújtani.

17 R. Westphal keresetet nyújtott be e határozattal szemben. A fellebbviteli bíróság hatályon kívül helyezte a mezőgazdasági kamara 2007. július 23-i határozatát abban a részében, amely a szankcióként visszafizetendő összegre vonatkozott. E bíróság megállapította, hogy e szankció a 3887/92 rendelet 9. cikke (2) bekezdésének második albekezdése alapján indokolt volt, azonban úgy ítélte meg, hogy a 2988/95 rendelet 2. cikke (2) bekezdésének második mondatában előírt, enyhébb szankciót tartalmazó jogszabály visszaható hatályú alkalmazásának elve értelmében a 2419/2001 rendelet 49. cikkének (5) és (6) bekezdésében előírt elévülési szabályokat kell alkalmazni.

18 Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a kiszabott szankció elévült, mivel több mint négy év telt el az érintett támogatások kifizetésének időpontja és azon időpont között, amikor a kérelmezőt tájékoztatták arról, hogy a támogatásokat jogosulatlanul nyújtották. A 2419/2001 rendelet 49. cikkében előírt elévülési szabályok alkalmazása tehát kevésbé súlyos eredményhez vezethetett volna, mint amely a rendesen alkalmazandó szabályból, nevezetesen a 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdése második albekezdésének első mondatából következik. Ez utóbbi rendelkezésnek megfelelően ugyanis az elévülési idő csak attól a naptól kezdődött, amikor a szabálytalanság 2004-ben véget ért, így a szankció nem abban az időpontban évült el, amikor a kérelmező a kérelmei szabálytalan jellegéről tudomást szerzett.

19 A mezőgazdasági kamara a fellebbviteli bíróság határozatával szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő.

20 A kérdést előterjesztő bíróság a Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság, Németország) rámutat, hogy a fellebbviteli bíróság a 2419/2001 rendelet 49. cikkének (6) bekezdését úgy értelmezte, hogy az e cikk (5) bekezdését egészíti ki, és hogy az (5) bekezdésben előírt részletes alkalmazási szabályok – így különösen az elévülési idő kezdő időpontjával kapcsolatos szabályok – a (6) bekezdésre is vonatkoznak.

21 Mindazonáltal, mivel a 2988/95 rendelet rendelkezései ágazaton átívelő hatállyal rendelkeznek, és tekintettel arra, hogy a 2419/2001 rendelet 49. cikkének (6) bekezdése nem tartalmaz semmilyen előírást az elévülési idő kezdő időpontját illetően, a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy e tekintetben a 2988/95 rendelet 3. cikkének (1) bekezdését kell-e alkalmazni.

22 Abban az esetben, ha e 3. cikk (1) bekezdését nem kellene alkalmazni, a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy a jelen esetben alkalmazandó elévülési szabályok a 2988/95 rendelet 2. cikke (2) bekezdésének második mondata szerinti közigazgatási szankciót tartalmazó rendelkezéseknek minősülnek-e, amelyek az enyhébb szankciót tartalmazó jogszabály visszaható hatályú alkalmazásának elve alá tartozhatnak. A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint, egyrészt az enyhébb

büntetőtörvény visszaható hatályú alkalmazásának elve csak az anyagi jogi módosításokra vonatkozik, az elévülési szabályokra nem. Másrészt, mivel ez az elv méltányossági megfontolásokon alapul, el kell ismerni, hogy a jogalkotó az enyhébb elévülési szabály elfogadásával szükségképpen újraértékelést végzett, és így e szabály hatálya esetében nincs szükség az időbeli differenciálásra.

23 Nemleges válasz esetén a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy a 2419/2001 rendelet 52a. cikke – amely az e rendelet 49. cikkének (5) bekezdésében foglalt elévülési szabály visszaható hatályú alkalmazását írja elő –, alkalmazható-e analógia útján e rendelet 49. cikkének (6) bekezdésére. A kérdést előterjesztő bíróság szerint a 2419/2001 rendelet 52a. cikkének szövegéből következik, hogy a 2419/2001 rendelet 49. cikk (6) bekezdés alkalmazásához nincs szükség valamely különös szabályra, és hogy a 2988/95 rendelet 2. cikke (2) bekezdésének második mondata biztosítja a rendszer koherenciáját. Ha azonban ez nem állná meg a helyét, akkor az ebből eredő joghézagnak analógia útján történő érveléssel megszüntethetőnek kell lennie.

24 E körülmények között a Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) A 2419/2001 rendelet 49. cikkének (6) bekezdése értelmében vett elévülés a támogatás kifizetésével kezdődik vagy az elévülés kezdetére a 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének, jelen esetben második albekezdésének első mondata irányadó?

2) A 2988/95 rendelet 2. cikke (2) bekezdésének második mondata értelmében vett közigazgatási szankciókra vonatkozó rendelkezéseknek minősülnek-e a 2419/2001 rendelet 49. cikkének (6) bekezdése, valamint a 2988/95 rendelet 3. cikkének (1) bekezdése szerinti elévülési szabályok?

3) Alkalmazható-e analógia útján a 2419/2001 rendelet 52a. cikke, amely a 2419/2001 rendelet 49. cikke (5) bekezdésének visszamenőleges alkalmazásáról rendelkezik, a 2419/2001 rendelet 49. cikkének (6) bekezdésére?

Amennyiben a 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdése második albekezdésének első mondata alkalmazható (első kérdés), úgy a további kérdések megválaszolása nem szükséges; amennyiben nem alkalmazható, úgy a második kérdésre adott igenlő válasz esetén a harmadik kérdés elintézettnek tekinthető.

[…]”

Az első kérdésről

25 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a 2419/2001 rendelet 49. cikkének (6) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az abban előírt elévülési idő kezdő időpontja megegyezik az e rendelet 49. cikkének (5) bekezdésében meghatározottal, vagyis az megfelel a támogatás kifizetése időpontjának, vagy e kezdő időpontként a 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének megfelelően azt a napot kell meghatározni, amikor a szabálytalanság megszűnt.

26 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a 2988/95 rendelet az 1. cikkének megfelelően „a[z uniós] joggal kapcsolatos szabálytalanságok esetére egy keretszabályozás[t] [vezet be] az egységes ellenőrzések, a közigazgatási intézkedések, továbbá szankciók tekintetében”, és amint az az említett rendelet harmadik preambulumbekezdéséből kitűnik, „a[z Unió] pénzügyi érdekei ellen irányuló csalásokkal szembeni küzdelem [érdekében] […] a[z uniós] politikák által érintett összes területen” (2015. június 11-i Pfeifer & Langen ítélet, C-52/14, EU:C:2015:381, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2017. március 2-i Giencore Cereales France ítélet, C-584/15, ECLI:EU:C:2017:160, 23. pont).

27 E rendelet elfogadásával az uniós jogalkotó számos általános elvet szándékozott lefektetni, és megkövetelte, hogy ezeket az elveket valamennyi ágazati rendelet tartsa tiszteletben (lásd ebben az értelemben: 2008. március 11-i Jager ítélet, C-420/06, EU:C:2008:152, 61. pont; 2010. október 28-i SGS Belgium és társai ítélet, C-367/09, EU:C:2010:648, 37. pont).

28 Ezenkívül a 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdése első albekezdésének elfogadásával az uniós jogalkotó úgy döntött, hogy e területen általánosan alkalmazandó elévülési szabályt vezet be, amellyel egyrészt a valamennyi tagállamban alkalmazott minimális határidőt szándékozott meghatározni, másrészt ki akarta zárni azt a lehetőséget, hogy az Európai Unió pénzügyi érdekeit érintő szabálytalansággal kapcsolatban az annak elkövetése utáni négyéves időszak eltelte után indítsanak eljárást (2009. január 29-i Josef Vosding Schlacht-, Kühl-und Zerlegebetrieb és társai ítélet, C-278/07–C-280/07, EU:C:2009:38, 27. pont; 2010. december 22-i Corman ítélet, C-131/10, EU:C:2010:825, 39. pont).

29 Ebből következik, hogy a 2988/95 rendelet hatálybalépésétől kezdve az Unió pénzügyi érdekeit érintő bármely szabálytalansággal kapcsolatban – főszabály szerint, és azon ágazatok kivételével, amelyek esetében az uniós jogalkotó rövidebb határidőt írt elő – négyéves határidőn belül indíthatnak eljárást a tagállamok illetékes hatóságai (2009. január 29-i Josef Vosding Schlacht-, Kühl-und Zerlegebetrieb és társai ítélet, C-278/07–C-280/07, EU:C:2009:38, 28. pont; 2010. december 22-i Corman ítélet, C-131/10, EU:C:2010:825, 40. pont).

30 A 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének első albekezdése az eljárások tekintetében a szabálytalanság elkövetésétől számítandó elévülési időt állapít meg, amely szabálytalanság ugyanezen rendelet 1. cikke (2) bekezdésének meghatározása szerint „[az uniós] jog valamely rendelkezésének egy gazdasági szereplő általi, annak cselekménye vagy mulasztása útján történő megsértése, amelynek eredményeként a[z Unió] általános költségvetése […] kárt szenved[…] vagy szenved[het]” (lásd ebben az értelemben: 2009. január 29-i Josef Vosding Schlacht-, Kühl-und Zerlegebetrieb és társai ítélet, C-278/07–C-280/07, EU:C:2009:38, 44. pont; 2010. december 22-i Corman ítélet, C-131/10, EU:C:2010:825, 42. pont).

31 E határidő tehát alkalmazható mind azokra a szabálytalanságokra, amelyek az említett rendelet 4. cikkének megfelelően a jogosulatlanul megszerzett előny elvonásából álló közigazgatási intézkedés tárgyát képezik, mind azokra, amelyek e rendelet 5. cikke szerint a közigazgatási szankció kiszabásához vezetnek (lásd ebben az értelemben: 2015. június 11-i Pfeifer & Langen ítélet, C-52/14, EU:C:2015:381, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2017. március 2-i Glencore Céréales France ítélet, C-584/15, EU:C:2017:160, 26. pont).

32 A 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének első albekezdése szerint az eljárás elévülési ideje négy év, amely akkor kezdődik, amikor a szabálytalanságot elkövették. E rendelet 3. cikke (1) bekezdése második albekezdésének megfelelően folyamatos vagy ismételt szabálytalanságok esetében ez a négyéves határidő azon a napon kezdődik, amikor ez a szabálytalanság megszűnt.

33 Tekintettel arra, hogy a szabálytalanság elkövetése két feltétel együttes teljesülését feltételezi, azaz az uniós jog megsértésének minősülő cselekményt vagy mulasztást, valamint az Unió költségvetése által elszenvedett kárt, az elévülési idő következésképpen azon időponttól kezdődik, amikor mind az uniós jog megsértésének minősülő cselekmény vagy mulasztás, mind pedig az Unió költségvetése által elszenvedett kár bekövetkezett, mivel a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az elévülési idő mindig a későbbi esemény bekövetkezésének napján kezdődik (lásd ebben az értelemben: 2015. október 6-i Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export ítélet, C-59/14, EU:C:2015:660, 24–26. pont; 2017. március 2-i Glencore Céréales France ítélet, C-584/15, EU:C:2017:160, 47. pont).

34 A 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdése első albekezdésének első mondatában foglalt, négyéves elévülést megállapító szabály – amely közvetlenül alkalmazandó a tagállamokban – az említett 3. cikk (1) bekezdése első albekezdésének második mondata szerinti ágazati szabályozás miatt csak akkor

hagyható figyelmen kívül, ha ezen ágazati szabályozás rövidebb, de legalább hároméves időszakot ír elő (lásd ebben az értelemben: 2009. január 29-i Josef Vosding Schlacht-, Kühl-und Zerlegebetrieb és társai ítélet, C-278/07–C-280/07, EU:C:2009:38, 44. pont; 2010. december 22-i Corman ítélet, C-131/10, EU:C:2010:825, 42. pont).

35 A feltett kérdésre e megfontolások fényében és a Bíróság azon állandó ítélkezési gyakorlatára tekintettel kell válaszolni, amely szerint az uniós jogi rendelkezések hatályának meghatározásakor tekintettel kell lenni mind annak megfogalmazására, mind összefüggéseire és céljaira (2015. október 6-i Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export ítélet, C-59/14, EU:C:2015:660, 22. pont).

36 A jelen ügyben, noha az alapügyben eredetileg alkalmazandó uniós ágazati szabályozás, azaz a 3887/92 rendelet az elévülésre vonatkozóan nem írt elő különös rendelkezéseket, e rendeletnek a 2419/2001 rendelet általi hatályon kívül helyezése ágazati elévülési szabályok bevezetéséhez vezetett.

37 Így a 2419/2001 rendelet 49. cikke (5) bekezdésének szövegéből kétségtelenül az következik, hogy jogosulatlan kifizetés esetén a jóhiszemű kedvezményezett visszafizetési kötelezettsége a támogatás kifizetésének napja és az illetékes hatóság által a kedvezményezetthez intézett, a kifizetés jogosulatlanságára vonatkozó első értesítés napja közötti négyéves határidő elteltével elévül.

38 Függetlenül attól a kérdéstől, hogy e rendelkezés a 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdése első albekezdésének második mondata értelmében vett, eltérést engedő ágazati szabálynak minősül-e, meg kell állapítani, hogy e rendelkezés egyszerűsítést vezetett be ahhoz képest, amit az elévülési idő kezdő időpontjának meghatározására vonatkozóan ezen 3. cikk (1) bekezdése írt elő, amennyiben egyrészt ezt a határidőt már nem a szabálytalanság elkövetésétől, hanem a kifizetés napjától kell számítani, másrészt pedig már nem kell különbséget tenni a szabálytalanságok között aszerint, hogy azok egyszeri vagy folyamatos jellegűek-e.

39 Ezzel szemben a 2419/2001 rendelet 49. cikke (6) bekezdésének szövege nem tartalmaz olyan utalást, amely arra engedne következtetni, hogy az e rendelet 13. cikkében és IV. címében előírt csökkentések és kizárások alkalmazása alapján visszafizetendő összegek tekintetében ilyen egyszerűsítés állna fenn.

40 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy noha a 2419/2001 rendelet 49. cikkének (5) bekezdése a jogosulatlanul kifizetett összegek valamennyi visszafizetésére alkalmazandó, e cikk (6) bekezdésének hatálya kifejezetten a közigazgatási szankcióknak minősülő visszafizetésekre korlátozódik, mint például a nyújtott előny teljes vagy részleges megvonása, valamint az előnyből való kizárás vagy az előny megvonása egy későbbi időszak tekintetében.

41 E körülmények között, és tekintettel a 2419/2001 rendelet 49. cikke (5) és (6) bekezdésének felépítésére meg kell állapítani, hogy e cikk (6) bekezdése kivételt képez az említett cikk (5) bekezdésében szereplő új számítási szabály alól.

42 Következésképpen a 2419/2001 rendelet 49. cikkének (6) bekezdésében előírt négyéves elévülési idő kezdő időpontját a főszabálynak, azaz a 2988/95 rendelet 3. cikkének (1) bekezdésében szereplő szabálynak megfelelően kell meghatározni.

43 Ez a következtetés nemcsak a 2988/95 rendelet céljának felel meg, amely – amint arra a jelen ítélet 26. pontja emlékeztet – az Unió pénzügyi érdekeinek védelmére irányul, hanem a 2419/2001 rendelet céljának is.

44 Ugyanis a 2419/2001 rendelet a szabálytalanságok és a csalások leküzdésére irányul az egységes rendszerbe tartozó különböző támogatási rendszerek végrehajtása keretében és az Unió pénzügyi érdekeinek hatékony védelme érdekében. E cél eléréséhez e rendelet, a támogatási kérelemben elkövetett szabálytalanság mértéke szerint súlyozott levonásokat és kizárásokat ír elő, amelyek egy vagy

több támogatási rendszerből meghatározott időre szóló teljes kizárásig terjedhetnek (2014. október 2-i Van Den Broeck ítélet, C-525/13, EU:C:2014:2254, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 A jelen esetben ez a helyzet áll fenn. Az említett célkitűzés elérése érdekében ugyanis a 3887/92 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése – amely alapján K. Westphalt a vitatott visszafizetésekre kötelezték, és amelynek tartalmát lényegében átvette a 2419/2001 rendelet 32. cikkének (1) bekezdése – arra az esetre, ha a területalapú támogatási kérelemben bejelentett terület az ellenőrzés során megállapított területet meghaladja, az elkövetett szabálytalanság súlyosságától függően az uniós támogatás csökkentéséből vagy a támogatásból való kizárásból álló szankciókat ír elő (2007. október 4-i Kruck -ítélet, C-192/06, EU:C:2007:579, 35. pont).

46 Így a 2419/2001 rendelet 49. cikke (6) bekezdésének olyan értelmezése, amely a súlyosan jogellenes jellegükre tekintettel szankciókat maguk után vonó cselekmények miatti támogatás-visszafizetések elévülési idejének számítását ugyanazon szabály alapján tenné lehetővé, mint amelyet az egyszerű visszatérítési kötelezettséghez vezető cselekményekre kell alkalmazni, nem tűnik összeegyeztethetőnek egy olyan szankciórendszer céljával, amely kellően visszatartó erejű és hatékony kíván lenni a területalapú támogatásokkal kapcsolatban elkövetett szabálytalanságok és csalások elleni küzdelemben (lásd ebben az értelemben: 2014. október 2-i Van Den Broeck ítélet, C-525/13, EU:C:2014:2254, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2419/2001 rendelet 49. cikkének (6) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e rendelet által előírt elévülési idő kezdő időpontját a 2988/95 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének megfelelően kell meghatározni, és az a folyamatos vagy ismételt szabálytalanságok esetén annak a napnak felel meg, amikor a szabálytalanság megszűnt.

A második és a harmadik kérdésről

48 Az első kérdésre adott válaszra tekintettel a második és a harmadik kérdésre nem szükséges válaszolni.

A költségekről

49 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

A 2004. január 23-i 118/2004/EK bizottsági rendelettel módosított, a 3508/92/EGK tanácsi rendelettel az egyes közösségi támogatási intézkedésekre vonatkozóan létrehozott egységes igazgatási és ellenőrzési rendszer részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 2001. december 11-i 2419/2001/EK bizottsági rendelet 49. cikkének (6) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e rendelet által előírt elévülési idő kezdő időpontját az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről szóló, 1995. december 18-i 2988/95/EK, Euratom tanácsi rendelet 3. cikke (1) bekezdésének megfelelően kell meghatározni, és az a folyamatos vagy ismételt szabálytalanságok esetén annak a napnak felel meg, amikor a szabálytalanság megszűnt.

Aláírások